

Daniels bok – nummer etthundrafyra

Avslöjandet av den profetiska regeln: Förståelsen av den undersökande och den verkställande domen i de sista dagarna

Jeff Pippenger

2024-02-29

Vi fastställer den profetiska regel som identifierades av Lejonet av Juda stam i Hans verk att bryta sigillerna på de sista sex verserna i Daniel elva, vid ”ändens tid”, år 1989, då Sovjetunionen sveptes bort genom en hemlig allians mellan Ronald Reagan och Roms påve. Vi har visat att de trefaldiga tillämpningarna av Rom och Babylons fall identifierar kvinnan och vilddjuret som hon rider på och regerar över i Uppenbarelseboken sjutton.

Skildringen av kvinnan och vilddjuret i kapitlen sjutton och arton identifierar den fortskridande dom genom vilken Gud för Modern Babylon, med början vid den snart kommande söndagslagen och bestående till dess att Mikael träder upp och människans nådatid avslutas. Denna tidsperiod utmärker den första delen av Guds verkställande dom, som fullbordas med en blandning av Hans barmhärtighet. Men med de sju sista plågorna är ingen barmhärtighet blandad med Hans domar. De två stegen har även kunnat utläsas i den undersökande domen, som började den 22 oktober 1844. Den undersökande domen började med undersökningen och domen över de döda, och den 11 september 2001 började den undersökande domen över de levande.

Domen över de levande är också indelad i två perioder, varav den första börjar den 11 september 2001, med undersökningen och domen över dem som är kandidater att vara bland de etthundrafyrtiofyra tusen, ty domen börjar med Guds hus. Den undersökande domen över de döda fullbordades endast över dem vilkas namn någon gång under deras liv hade blivit inskrivna i livets bok. De dödas namn som hade skrivits upp och registrerats jämfördes därefter med syndernas bok. Om de hade obekända synder avlägsnades deras namn ur livets bok. Den undersökande domen över de levande kännetecknas av att den börjar med Guds hus, medan någon sådan kvalificering inte behövdes i den undersökande domen över de döda.

I den undersökande domen över de levande är Guds ord noga med att ange att denna dom, under beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen, började i Jerusalem, som är Guds församling. Bibeln ger ett andra direkt vittnesbörd om detta faktum.

Ty tiden är inne då domen måste börja på Guds hus; och om den först börjar med oss, vad skall då slutet bli för dem som inte lyder Guds evangelium? 1 Petrus 4:17.

De levandes dom börjar i Jerusalem, Guds hus, och det finns en bestämd tid då den domen börjar. De levandes dom börjar i Jerusalem när skrivaren med sitt bläckhorn går genom Jerusalem och sätter ett märke på de män och kvinnor som suckar och ropar över de styggelser som begås i församlingen och även i landet.

Den klass som inte lyder evangeliet identifieras i Uppenbarelsebokens sjunde kapitel i kontrast till de etthundrafyrtiofyra tusen, där Johannes där identifierar dem som den stora skaran. Den stora skaran representerar en klass av levande själar som döms under perioden för domen över de levande och som inte helt har lytt Guds lag, ty de har tillbett på påvens soldag. Vid den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna blir de som har blivit förseglade av ängeln med skrivdonet vid sidan i Hesekiels nionde kapitel, vilket också är beseglingen i Uppenbarelsebokens sjunde kapitel, upphöjda som ett baner. Då kommer de som för närvarande inte lyder evangeliet att hållas ansvariga inför sjundedagssabbaten.

”Men kristna i gångna generationer höll söndagen, i den förmodan att de därigenom höll Bibelns sabbat; och det finns nu sanna kristna i varje kyrka, den romersk-katolska gemenskapen ingalunda undantagen, som uppriktigt tror att söndagen är sabbaten enligt gudomlig instiftelse. Gud godtar deras uppriktighet i uppsåt och deras redbarhet inför Honom. Men när söndagsfirandet skall påtvingas genom lag, och världen skall upplysas om förpliktelsen att hålla den sanna sabbaten, då skall var och en som överträder Guds bud för att lyda en föreskrift som inte har högre auktoritet än Roms, därigenom ära påvedömet mer än Gud. Han hyllar Rom och den makt som upprätthåller den institution som Rom har förordnat. Han tillber vilddjuret och dess bild. När människor då förkastar den institution som Gud har förklarat vara tecknet på Hans auktoritet och i dess ställe hedrar det som Rom har utvalt till kännetecknet på hennes överhöghet, kommer de därigenom att ta emot tecknet på trohet mot Rom — ’vilddjurets märke’. Och det är inte förrän frågan så tydligt har ställts inför folket, och de har förts till att välja mellan Guds bud och människors bud, som de som fortsätter i överträdelse kommer att ta emot ’vilddjurets märke’.” The Great Controversy, 449.

Banéret för dem som är beseglade är den som kallar dem som inte lyder evangeliet till lydnad.

Och det skall ske på den dagen att en rot från Isai skall stå som ett baner för folken; till honom skall hedningarna söka sig, och hans viloplats skall vara härlig. Och det skall ske på den dagen att Herren för andra gången skall räcka ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, dem som är kvar, från Assyrien och från Egypten och från Patros och från Kush och från Elam och från Shinar och från Hamat och från havets öar. Och han skall resa ett baner för folken och samla Israels fördrivna och föra tillsammans Judas förskingrade från jordens fyra hörn. Jesaja 11:10–12.

De som nu inte lyder evangeliet blir dömda medan de lever, men deras dom måste följa den undersökande domen över de levande etthundrafyrtiofyrtusen, ty de kan endast varnas genom att se män och kvinnor med Guds sigill under krisen kring den snart kommande söndagslagen.

”Den Helige Andes verk är att överbevisa världen om synd, om rättfärdighet och om dom. Världen kan endast varnas genom att se dem som tror sanningen helgade genom sanningen, handlande efter höga och heliga principer och i upphöjd och hög mening visa skiljelinjen mellan dem som håller Guds bud och dem som trampar dem under sina fötter. Andens helgelse utmärker skillnaden mellan dem som har Guds sigill och dem som håller en falsk vilodag. När prövningen kommer, skall det tydligt visas vad vilddjurets märke är. Det är hållandet av söndagen. De som, efter att ha hört sanningen, fortsätter att betrakta denna dag som helig, bär

syndens människas signatur, han som menade sig kunna förändra tider och lagar.” Bible Training School, 1 december 1903.

Den verkställande domen, där den tredje Elias verk fullbordas, börjar vid den snart inträdande söndagslagen. Den omfattar två tidsperioder; under den första är Guds domar blandade med barmhärtighet för dem som nu inte lyder evangeliet, och därefter följer de sju sista plågorna, som utgjuts utan barmhärtighet.

”Prötotiden kommer inte att fortgå mycket längre. Nu drar Gud tillbaka sin återhållande hand från jorden. Längre har han talat till män och kvinnor genom sin helige Andes verk; men de har inte hörsammat kallelsen. Nu talar han till sitt folk och till världen genom sina domar. Tiden för dessa domar är en nådens tid för dem som ännu inte har haft tillfälle att lära känna vad sanningen är. Ömt skall Herren se till dem. Hans barmhärtiga hjärta är rört; hans hand är ännu utsträckt för att frälsa. Stora skaror skall upptas i trygghetens hjord, vilka i dessa sista dagar för första gången kommer att höra sanningen.” Review and Herald, 22 november 1906.

De som inte lyder evangeliet är de ”andra fåren”, vilka Jesus lovade att kalla, och de skall höra hans röst när han kallar.

Och jag har andra får, som inte hör till denna fålla; också dem måste jag föra hit, och de skall höra min röst; och det skall bli en hjord och en herde. Joh. 10:16.

Den ”röst” de hör är den andra ”rösten” i Uppenbarelseboken kapitel arton, som ropar högt vid den snart annalkande söndagslagen, då domen över den stora skökan fördubblas, ty hon har fyllt sin prøvotids syndabägare till brädden.

”Profeten säger: ’Och jag såg en annan ängel komma ner från himlen, med stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet. Och han ropade mäktigt med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar’ (Uppenbarelseboken 18:1, 2). Detta är samma budskap som gavs av den andra ängeln. Babylon är fallet, ’därför att hon har fått alla folk att dricka av sin otukts vredes vin’ (Uppenbarelseboken 14:8). Vad är detta vin?—Hennes falska läror. Hon har gett världen en falsk sabbat i stället för sabbaten enligt det fjärde budet, och har upprepat den lögn som Satan först berättade för Eva i Eden—själens naturliga odödlighet. Många besläktade villfarelser har hon spritt vida omkring, ’så att de lär som läror människobud’ (Matteusevangeliet 15:9).”

”När Jesus började sin offentliga tjänst renade han templet från dess sakrilegiska vanhelgande. Bland de sista handlingarna i hans tjänst var den andra reningen av templet. Så blir det också i det sista verket för världens varning: två särskilda kallelser riktas till kyrkorna. Den andre ängels budskap är: ’Fallet, fallet är Babylon, den stora staden, därför att hon har fått alla folk att dricka av sin otukts vredes vin’ (Uppenbarelseboken 14:8). Och i den höga ropen i den tredje ängels budskap hörs en röst från himlen säga: ’Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar’ (Uppenbarelseboken 18:4, 5).” Selected Messages, bok 2, 118.

Vid den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna inleds den fortskridande verkställande domen över det moderna Babylon, och den sista perioden av domen över de levande börjar när de båda domarna överlappar varandra. Den tredje budbäraren, som bereder vägen för Förbundets Budbärare verk, representerar arbetet under den tid av domen över de levande som började den 11 september 2001 och slutar när den siste av dem som för närvarande inte lyder evangeliet hör den andra rösten i Uppenbarelseboken kapitel arton och kommer ut ur Babylon. Det arbetet identifierar reningen och utrensningen av de etthundrafyrtiofyra tusendens tempel vid början av den tjänst som utförs av budbäraren som bereder vägen, och därefter en utrensning och rening av den stora skarans tempel vid slutet av den tjänst som utförs av budbäraren som bereder vägen för Förbundets Budbärare.

Vid den snart annalkande söndagslagen upprepas den uppenbarelse av Guds kraft som ägde rum på pingstdagen.

”Ingen av oss kommer någonsin att ta emot Guds sigill medan våra karaktärer har en enda fläck eller skrynkla på sig. Det är överlämnat åt oss att avhjälpa bristerna i våra karaktärer, att rena själens tempel från all orenhet. Då skall det sena regnet falla över oss, såsom det tidiga regnet föll över lärjungarna på pingstdagen....”

”Vad gör ni, bröder, i det stora förberedelsearbetet? De som förenar sig med världen tar emot världens prägel och förbereder sig för vilddjurets märke. De som misstror sig själva, som ödmjukar sig inför Gud och renar sina själar genom lydnad för sanningen, dessa tar emot himlens prägel och förbereder sig för Guds insegel på sina pannor. När påbudet utfärdas och märket präglas, kommer deras karaktär att förbli ren och fläckfri i evighet.” Testimonies, band 5, 214, 216.

Det är här som man skulle kunna snava på en skenbar motsägelse i det profetiska Ordet, fastän det inte är nödvändigt att göra det. Vid pingsten på lärjungarnas tid fördes det budskap som gavs kraft inte till hedningarna, vilka är de som inte lyder evangeliet vid den snart kommande söndagslagen. Det budskap som gavs kraft vid pingsten fördes till det forntida Israel, som ännu under ytterligare tre och ett halvt år befann sig i sin sista provotid.

Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad, för att göra slut på överträdelsen, för att göra slut på synderna, för att bringa försoning för missgärningen, för att föra in evig rättfärdighet, för att besegla synen och profetian och för att smörja det allra heligaste. Daniel 9:24.

Det budskap som gavs kraft vid pingsten skulle inte bäras till dem som inte lydde evangeliet förrän Stefanus stenades år 34. Syster White påpekar ofta detta faktum.

”Därefter”, sade ängeln, ”skall han stadfästa förbundet med de många under en vecka [sju år].” Under sju år efter det att Frälsaren trädde in i sin tjänst skulle evangeliet predikas särskilt för judarna; under tre och ett halvt år av Kristus själv, och därefter av apostlarna. ”Mitt i veckan skall han göra slut på slaktoffer och matoffer.” Daniel 9:27. Våren år 31 e. Kr. blev Kristus, det sanna offret, framburet på Golgata. Då rämnade templets förlåt i två delar och visade att offersystemets helighet och betydelse hade upphört. Tiden hade kommit då det jordiska

slaktoffret och matoffret skulle upphöra.

”Den ena veckan — sju år — slutade år 34 e.Kr. Då beseglade judarna genom steningen av Stefanus slutgiltigt sitt förkastande av evangeliet; lärjungarna, som genom förföljelsen hade blivit kringspridda, ’gick omkring och predikade ordet överallt’ (Apg. 8:4); och kort därefter blev Saul, förföljaren, omvänd och blev Paulus, hedningarnas apostel.” Messias, 233.

Det budskap som blev utrustat med kraft på pingstdagen, femtio dagar efter Kristi uppståndelse, motsvarar söndagslagen, då evangeliet kallar Kristi andra hjord ut ur Babylon; ändå var det inte förrän tre och ett halvt år efter korset som judarna ”beseglade sitt förkastande av evangeliet”, och budskapet gick då till hedningarna, vilka är de som då inte lydde evangeliet. Den skenbara motsägelsen förstoras genom identifieringen att judarna år 34 e.Kr. beseglade sitt förkastande av evangeliet, ty Syster White säger något annat.

”Eftersom hela den rituella ordningen var symbolisk för Kristus, hade den inget värde utan honom. När judarna beseglade sitt förkastande av Kristus genom att utlämna honom till döden, förkastade de allt det som gav templet och dess tjänster deras betydelse. Dess helighet hade vikit bort. Det var dömt till förstörelse. Från den dagen var offergåvorna och den tjänst som var förbunden med dem meningslösa. Liksom Kains offer uttryckte de inte tro på Frälsaren. Genom att utlämna Kristus till döden förstörde judarna i själva verket sitt tempel. När Kristus korsfästes, brast templets inre förlåt mitt itu uppifrån och ända ned, som tecken på att det stora slutliga offret hade blivit framburet och att systemet med offergåvor för all framtid hade upphört.” The Desire of Ages, 165.

Beseglade judarna sitt förkastande av evangeliet vid Stefanus stening eller vid Kristi kors? Denna skenbara motsägelse är förknippad med den skenbara motsägelsen att identifiera uppenbarelsen av Guds kraft vid pingsten med den snart kommande söndagslagen.

Vi avser att reda ut den skenbara motsägelsen i nästa artikel, men jag vill påminna oss om att syftet med just denna betraktelse grundar sig på det förhållande som profeterna identifierar, nämligen att Guds laodiceiska folk i de sista dagarna inte förstår domen. Vi har tagit oss tid att gå igenom domens olika perioder och syften för att få klarhet i hur den undersökande och den verkställande domen båda sammanstrålar vid den snart annalkande söndagslagen. För att kunna se den uppenbarelse som är förknippad med de skenbara motsägelser som vi just har berört, behövde dessa beståndsdelar genomgå.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

“Romersk-katoliker erkänner att förändringen av sabbaten gjordes av deras kyrka, och de anför just denna förändring som bevis på kyrkans högsta auktoritet. De förklarar att protestanter, genom att hålla veckans första dag såsom sabbat, erkänner hennes makt att stifta lagar i gudomliga ting. Den romerska kyrkan har inte avstått från sitt anspråk på ofelbarhet; och när världen och de protestantiska kyrkorna antar en falsk sabbat av hennes eget påfund, medan de förkastar Jehovas sabbat, erkänner de i själva verket detta anspråk. De må åberopa auktoriteten för denna förändring, men villfarelsen i deras resonemang är lätt att urskilja. Papisten är tillräckligt skarpsinnig för att se att protestanterna bedrar sig själva och villigt sluter sina ögon

för sakens faktiska förhållanden. I den mån söndagsinstitutionen vinner insteg, gläder han sig i förvisning om att den till sist skall föra hela den protestantiska världen under Roms baner.”

”Sabbatens förändring är tecknet eller märket på den romerska kyrkans auktoritet. De som, med insikt om det fjärde budets anspråk, väljer att hålla den falska sabbaten i den sanna sabbatens ställe, visar därigenom vördnad för den makt genom vars auktoritet den allena är påbjuden. Vilddjurets märke är den påvliga sabbaten, som av världen har antagits i stället för den dag som Gud har bestämt.

”Men tiden att ta emot vilddjurets märke, sådan den anges i profetian, har ännu inte kommit. Prövningens tid har ännu inte kommit. Det finns sanna kristna i varje kyrka, den romersk-katolska gemenskapen inte undantagen. Ingen blir fördömd förrän han har fått ljuset och har insett förpliktelsen i det fjärde budet. Men när dekretet utfärdas som påbjuder den förfalskade sabbaten, och när den tredje ängelns höga rop varnar människorna för tillbedjan av vilddjuret och dess bild, då kommer skiljelinjen mellan det falska och det sanna tydligt att dras. Då kommer de som fortfarande fortsätter i överträdelse att ta emot vilddjurets märke på sina pannor eller i sina händer.

”Med snabba steg närmar vi oss denna period. När de protestantiska kyrkorna förenar sig med den världsliga makten för att upprätthålla en falsk religion, en religion som deras förfäder fick utstå den häftigaste förföljelse för att motsätta sig, då kommer det påvliga sabbatsfirandet att genomdrivas genom kyrkans och statens förenade auktoritet. Det kommer att ske ett nationellt avfall, som endast kommer att sluta i nationell undergång.” Bible Training School, 2 februari 1913.